

Några minnen från SRF-tiden

Kram från ministern

SRF hade kostnader, och medlemsavgifterna var en spotta i havet. Återstod att tigga pengar från staten, dvs näringsdepartementet. Vi var tre från förbundet vad jag minns, Kristina från Gräsö, kassör, Kjell, ordförande, och så jag som vice ordförande, som efter diverse personundersökningar stegade in till näringsministern Maud Olofsson. Hon visade sig vara påläst när det gällde skärgårdsfrågor och gav redan vid mötet indikationer om att vi skulle få pengarna.

Så hon avslutade mötet och sade till mig:

Vad roligt att höra hemlandstoner. Och jag svarade att jag hade hälsningar från min granne Nils Ribman.

Hon rusade upp och kom fram till mig och gav mig en rejäl kram.

Jag visste att hon hade varit ihop med Nisse med besök hos Thorbjörn Fälldin och annat. Och dessutom hade hon under sin tid som centerpolitiker i Luleå bott tre hus från mitt föräldrahem.

Hon skickade med ett foto av sig själv där hon gratulerade Nisse på hans 50-årsdag och skrev detta på fotot.

Vid vår fest senare med Nils hade jag raderat hennes text och ersatt den med något liknande: Minns du våra heta nätter i luleskärgården? på alla festdeltagares (nykopierade foton) utom Nisses. Jubel till 1000, utom hos Nils som undrade hur jag fått det.

Du vet inte vad SRF är för något, men du kan ju fråga Maud...

Maud Olofsson boode i Luleå en tid och var bekant med Nils, som bor granne med en SRF:are.

Att nästan frysa ihjäl i Karlskrona

Det var ett styrelsemöte som förlades till Karlskrona. Anna och jag reste dit från Luleå och hade lyssnat på väderleksrapporterna i TV. Varmt och skönt väder utlovades. Vi kom dit, det blåste småkallt och vi upptäckte att de flesta andra deltagarna var rejält klädda, till skillnad från oss.

Vi hade ett utomhusmöte i en befästning, och vi frös rejält, lindrigt sagt. Anna fick låna en jacka av någon så hon stoppade en del av frossan.

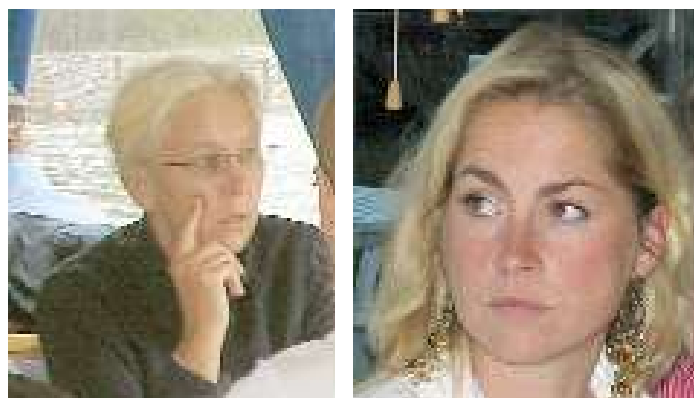
Middagen serverades i en källardel i fortet, kallt, och maten kallnade snabbt. Det var den snabbaste middagen som jag minns från SRF-tiden. Så fort vi ätit så rusade Anna och jag upp i ett torn där vi hade våra rum, och duschar.

Jag duschade varmt till dess att värsta frysandet gav med sig, Anna älskade att duscha riktigt hett och efter min ljuva värme och Annas skällning tog vi till sängen... I var sitt rum! Det var några deltagare som undrade, men dom tog fel!

På morgonen skulle Birgitta (Gräsö) som delade rum med Anna ta en skön morgondusch. Grejen var bara att Anna inte hade ställt om termostaten till duschen... Det sägs att Birgitta erbjöds en stor operaroll med stark skönsång.

Drottningsskärs kastell i Karlskrona

Birgitta vill inte duscha hett. Anna gillar skällheta duschar.

När fjärrskådaren skulle sova på granrisbädd.

Ett styrelsemöte förlades vid ett tillfälle till Gräsö, där Kristina var arrangör. Det var knepigt med flyg- och bussförbindelser så Anna (dåvarande Innala) och jag beslutade att åka bil.

Vi anlände till Öregrund ett par timmar för tidigt, så vi tog beslutet att "göra stan". Vi besökte en fiskaffär och handlaren undrade vad vi gjorde i Öregrund.

Vi sade som det var, att vi skulle till Gräsö på ett styrelsemöte.

Kul, det är min mamma som håller i det.

När vi kom fram till Kristina (i god tid) så fick jag se ett foto på en vägg. Och då sade jag till henne att jag hade en viss förmåga att se in i framtiden och andra parapsykologiska egenskaper. Av någon anledning... sade jag att när jag såg mannen på fotot så kände jag fisklukkt från någon affär.

Och Anna spädde på med att säga att jag kunde känna fisklukkt från fotot på väggen. Vi öste på om olika lukter och känslor från fotot, och Kristina var helt förstummad. Trodde att jag var ett medium eller liknande. Till slut avslöjade jag det hela, och det var nog nära att jag hade åkt på en "hjuling".

Inför resan hade vi fått anmäla om vi var allergiska och liknande, och jag meddelade Kristina att vi från Norrbotten var vana att sova på en granrisbädd.

Efter middagen och allmänt samtalande fram till sena kvällen så var det dags att uppsöka John Blunds möblemang. Kristina meddelade att jag och ett par andra, jag minns ej vilka det var, vill minnas att Bengt var en, skulle sova i ett bredvidliggande hus och att jag skulle sova i rummet längst till vänster när man kom in.

När jag steg in där stod en säng bäddad med granris!

Men det var någon som tipsade mig att det fanns sängkläder i en garderob i hallen.

Jag röjde bort granriset och hämtade lakan, filter etc. Och sov gott.

När jag vaknade nästa morgon fick jag bråttom att klä mig och snabbt förflytta mig till Kristinas hus, och hon undrade hur jag sovit, med en riktig glimt i ögat.

Jag har sovit kanonskönt, men jag upptäckte att jag tog fel rum, så jag sov i rummet längst till höger.

Men jag hörde att Bengt Almkvist visst hade sovit i en soffa eller nåt, konstaterade jag. Kristinas min var obetalbar. Men till slut kunde jag inte hålla mig för skratt.

Dags för nästa läge att bli halvt ihjälslagen... Och Kristina skrattade gott till slut.

Kristina från Gräsö blev minst sagt förvånad när en äkta norrbottning visade sig ha övernaturliga gåvor. Och så fick hon sig ett gott skratt till slut.

Kristina och hennes medhjälpare lydte rådet att bädda en säng med granris. Med tveksamt resultat...

Jubileumsskrifter med olika kvaliteter.

Inför förbundets 20-årsjubileum skulle vi framställa en jubileumsskrift. Anne Forslund skulle skriva texterna och jag skulle redigera materialet, text och bilder. Texten beredde mig inga problem, Anne var ju rutinerad, men se bilderna...

Till slut hade jag fixat det hela och det såg bra ut på dataskärmen. Men se fotona...

På skärmen såg allt bra ut, men i utskrivet skick, rent åt h...ete. Jag skämdes, hade inte kollat programmet som inte tillät högupplösta bilder!

Fem år senare var det dags på nytt och då blev resultatet kanon som man brukar säga på grafikerspråk. Bilderna perfekta och Annes texter perfekta, men omfånget medgav inga större textmässiga utsvävningar.

Anne Forslund skrev minnesskrifterna både till tjuugoårsjubileet och sedan till jubileet fem år senare. Perfekt, men så har hon ju författandet nedärvt från sin mor.

Minnesskriften till de gånga 20 åren ska vi försöka glömma, men Annes texter var helt OK. Men inte bilderna. Däremot nästa, där var fotona bra, en del riktigt bra.

Bilden på framsidan visar en femkilos laxöring, naturligtvis fiskad tre meter från land, förlåt - på mer än tre meters djup.

Jobb med nya stadgar

De flesta var nog överens med arbetsutskottet att hela den administrativa delen av SRF började bli tungrodd. Så därför beslutade styrelsen och årsmötet att det var dags att ändra stadgarna, och att Kjell och jag skulle bilda en arbetsgrupp och komma med ett förslag.

Det här var inte det lättaste och vi lyfte på alla stenar och lusläste de befintliga stadgarna. Det tog tid men vi började se en ljusning i horisonten, Och så tog vi några dagar på oss hemma hos Kjell och Inger (Kaarina fick följa med och därmed besök på bl a Feskekörka.) Det var inte så att vi jobbade dag och natt, men mer och mer började vi se förslag till nya stadgar komma fram. Ja, vi var faktiskt nöjda.

Ett representantskap skulle vara det slutliga bestämmande och en lättarbetad styrelse skulle förbereda årsmötesärendena. Ungefär som i ett "vanligt" fackförbund. Och arbetsutskottet skulle sköta "grovjobbet" före val. Samt att representanter för olika verksamheter skulle bilda "smågrupper".

Vi presenterade vårt slutgiltiga förslag för valberedningen och så dök frågan upp: Om årsmötet antar de här stadgarna, är ni beredda att fortsätta som tidigare?

Vi snackade ihop oss och gav valberedningen svaret att vi ställer upp, men bara ett år till.

Ett par dagar före årsmötet, i maj 2011 fick vi se valberedningens förslag och vi var nöjda.

Så kom årsmötet och någon timme före mötesstarten fick vi reda på att valberedningen hade ändrat sig och skulle i sitt förslag ha bort Kjell som ordförande. Vi var ett gäng som samlades i all hast och förstod ingenting.

Innan valet till ny styrelse skedde så avtackades Kjell för sina år som ordförande. Jag minns att han fick ett fårskinn som tackgåva. Det var alltså beslutat att han skulle bort! Före ordförandevalet!

Kjell Björkqvist var förbundets ordförande i ett flertal år. Ett av hans största uppdrag var att omarbete förbundets stadgar, och kanske det sista. Numera engagerar han sig mest inom politiken, Liberalerna. Vi har sporadiska kontrakter. Jag hade nöjet att tillsammans med Kjell arbeta med stadgeändringarna och trots att vi inte hade samma politiska åskådning så fungerade samarbetet perfekt.

Jag var nu heligt förbannad som man säger och då kom frågan upp om vice ordförande. Valberedningens förslag var Hubbe Öqvist. Jag opponerade mig direkt och meddelade att jag inte längre stod till förfogande, mycket beroende på hur årsmötet hade behandlat Kjell.

Ett djädrans parlamentärerande uppstod, (mötet ajournerades) och mitt sista uppdrag i styrelsen för SRF var att tala med Dag Lundman som efter en viss tvekan accepterade uppdraget att hoppa in i styrelsen och att det ajournerade årsmötet skulle utse en ny vice ordförande.

Kjell, Anna och jag gick från mötet, till en uteservering och grunnade på hur allt kunde vara.

Då sa Kjell: - Så här går det till i politiken.

Men se den typen av politik ville jag inte vara med om.

Och anledningen till att Kjell skulle avpoletteras är för mig, och kanske många andra en förborgad hemlighet. Även i nådens år 2022.

Tänd ett ljus och låt det brinna...

En höst var det styrelsemöte på Vinön. Jag och Kaja fick bo i Postjannes stuga, och invid den fanns ett hus där Holmöns representant Gunnar Bäckström skulle bo. Vi hade aldrig sett varandra men han skulle åka med oss till en strand där vi skulle tända ljus i skymningen. Han var inte direkt mager men bilen höll.

Gunnar och jag kom snabbt on speaking terms på grund av våra musikintressen, jazzmusik. Vi hade flera gemensamma bekanta som Bernt Egerblad, Lasse Lystedt, Siljaboo Nilsson, och flera andra.

Näväl, vi kom fram till stranden där en hel del, mest SRF:are och vinöbor hade samlats.

Här fanns flottar som vi alla skulle tända ljus på, som en hälsning från vår förening.

Till slut var flera flottor samlade och vi ”släppte ut dem med alla ljusen tända. Så var det också kring andra stränder som vi kunde se - ett ljushav bestående av hundratals ljuspunkter - stearinljus. Mäktigt!

Det här var en nyhet för oss, och ett minne som kvarstår.

Så och Hjälmarkräftorna, som jag passade på att köpa upp affärens överskott av. De tog jag med till Stockholm, där våra barn och barnbarn fick smaka. Av någon outgrundlig anledning så hade vi inte med en enda hjälmarkräfta när vi på måndagen flög hem till Luleå. Bannade kräftkåkare!

Men med en god vän rikare, och som något år efteråt lämnade detta jordiska.

Deltagarna i mötet fick gå ut på en flotte och tända ett ljus, som symboliska hälsningar från våra lokala föreningar. Här stod jag, tur att man inte är sjorrädd. Bättre med flottarkälek.

På Vinön fick Kaarina (Kaja) och jag bo i Post-Jannes stuga. Här leker hon Tittut-leken vid stugdörren. Före ljusständningen.

Hade brudar på rummet...

Vid ett styrelsemöte eller kanske årsmöte var vi tre representanter från Norrbotten. Anna, Ellinor och jag.

Jag hade eget rum ty jag snarkade förskräckligt och Kjell och Dag Lundman hade rummet bredvid mitt.

Efter dagens olika aktiviteter fick vi ett par timmars paus, och jag föreslog att Ellinor och Anna skulle komma över till "mig" och få lite förstsläckande dryck. Och de tackade ja, duschade och kanske sminkade sig en aning...

Efter en stund hördes Kjell och Dag knacka på min dörr och de kom med ett förslag om att jag skulle titta in till deras lilla boning om en stund. Men jag tackade nej!

- Ni förstår ingenting, men jag har ordnat så att nu ska vi ha dambesök på mitt rum - och det om en liten stund. Västkustgubbarna förstod inte att Norrbottningar kan fixa både det ena och det andra...

Efter en stund så knackade ett par escort-tjejer på min dörr, och västkustingarna såg minst sagt fundersamma ut...

Och in tågade Anna och Ellan glada och spralliga. Och det blev bara värre.

Den dryga timmen drog ut på tiden och Dag och Kjell fick uppleva hur trevligt man kan ha i Norrbotten. Ja så begeistrade att de började tala om att flytta till Luleå skärgård.

Om någon tror att det blev efterfest så tar vederbörande fel. Lulettjejer snurrar man inte upp så lätt, men de hade hejdlöst roligt tillsammans med grabbar (gubbar) från vårt lands västsida. Med tyngdpunkt inom SRF!

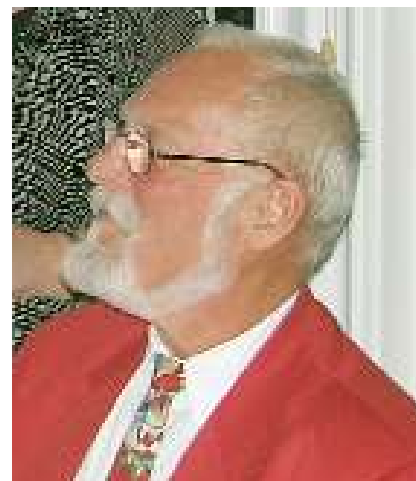
Anna Tjärnström, fd Innala, f.d. Andersson var flygrädd när vi skulle åka till olika möten. Hon kallas ibland Spralltjejen, och det med all rätt. Numera bor hon i stan och jobbar som landshövding, förlåt - landshövdingens privatchaufför.

Ellinor Sjöberg, vår granne på ön är nästan alltid den glada tjejen från skärgårdens diamant - Långön. En av tjejerna på rummet som visade västkustingarna hur kul man kan ha.

Dag Lundman, som lämnade oss för en tid sedan. Vi hade många trevliga stunder efter mötesmiddagarna med lämplig dryck. Dag älskade Whisky och Limejuice.

Han jobbade i flera år som kapten på någon av isbrytarna i Luleå och hade en stor bekantskapskrets bland skärgårdsbefolkningen i Luleå.

SIKO-representant fick ej stöd

Inför årsmöten var det vanligt att en representant för SIKO valdes. Vanligtvis någon i SIKO:s styrelse. Inför årsmötet (jag minns ej vilket) så hade valberedningen kontaktat SIKO för att få förslag på en styrelseledamot därifrån. Och valde då en person efter SIKO-förslaget.

Inför årsmötet så presenterade valberedningen sitt förslag till styrelse, vanligen omval. Men nu med den nya SIKO-medlemmen.

Det flesta som deltog i årsmötet ställde sig frågande, eftersom de inte hade en aning om vem denna person var. Han (det var en mansperson) hade aldrig syns till vid något års- eller styrelsemöte.

De flesta årsmötesdeltagarna var förbryllade men kunde inte komma med något motförslag.

I detta läge började jag och Bengt Almqvist att agera, och vi hade bäge vår inriktning att försöka få årsmötet att frångå valberedningens förslag och istället föreslå *Barbro Nordstedt*.

Vi jobbade som de värsta lobbyister och hade flera samtal med Barbro. Till slut gav hon med sig och meddelade att hon kandiderade. Och 246 kilo sten föll från våra bröst.

Vid årsmötet valdes Barbro med stor majoritet och det visade sig att hon var en stor tillgång i SRF:s styrelse.

Mannen som förlorade omröstningen hördes aldrig av, och var följdriktigt inte heller med på årsmötet.

Barbro Nordstedt som "lånade" ut sitt hus mitt emot Yxlan till oss på något eller några styrelsemöten. Det ar fascinerande när finlandsfärjorna passerade bara några tiotals meter från hennes fönster mot vattnet, ett mäktigt ljushav.

Dessutom finns bilden i mitt minne när någon av färjorna passerade med påföljd att vattennivån steg med ett par meter. Och så ljudet från dansmusiken ombord.

Tyvärr är fotot oskarpt, men det är det enda jag har.